

Sygn. akt **II AKa 142/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Janusz Jaromin SO del. do SA Małgorzata Puczko (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Macieja Dończyka

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r. sprawy

S. L.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt II K 48/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Sygn. akt II AKa 142/14

UZASADNIENIE

S. L. oskarżony został o to, że działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. oraz innymi nieustalonymi osobami, w okresie od dnia 1 września 2010 r. do dnia 10 września 2010 r. w P. usiłował doprowadzić A. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 210.000,00 zł z tytułu kupna samochodu marki B. (...) o nr rej.(...) poprzez wprowadzenie wyżej wymienionego w błąd co do osoby właściciela przedmiotowego pojazdu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności sprawdzające podjęte przez pracowników autoryzowanego serwisu (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy w sprawie II K 668/06 z dnia 30 stycznia 2007 r. za przestępstwo podobne z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 17 maja 2006 r. do dnia 10 lutego 2009 r.,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 6 marca 2014r. w sprawie IIK 48/13 uznał oskarżonego S. L. za winnego, tego, że w okresie od dnia 30 sierpnia 2010r. do dnia 10 września 2010r. wG.. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. oraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić firmę(...)należącą do K. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 210 000,00 zł, w ten sposób, że zapewniając o legalnym pochodzeniu samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) i o posiadaniu uprawnień do jego sprzedaży, wprowadzili jej męża A. T. w błąd co do pochodzenia pojazdu, który był przedmiotem dokonanej w dniu 16 kwietnia 2010r. na terenie Niemiec kradzieży i w ten sposób usiłował samochód ten sprzedać A. T., działającemu w imieniu K. T., jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na czynności sprawdzające podjęte przez pracowników autoryzowanego serwisu (...) oraz fakt zawiadomienia policji, przy czym S. L. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy w sprawie II K 668/06 z dnia 30 stycznia 2007 r. zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 11 września 2007 r. w sprawie IV Ka 416/07 między innymi za przestępstwo podobne z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 17 maja 2006 r. do dnia 10 lutego 2009 r., to jest występku z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu S. L. karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka wynosi 20 (dwadzieścia) złotych,

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa połowę kosztów sądowych, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono S. L. opłatę sądową w wysokości 700 (siedemset) złotych.

Apelację od wyroku złożyła obrońca oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzuciła

1. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyrokowania, polegający na ustaleniu, że S. L. dopuścił się czynu wspólnie i w porozumieniu z P. L. oraz innymi nieustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegający na usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mienia pokrzywdzonych w ten sposób, że zapewniając o legalnym pochodzeniu samochodu B. (...) i o posiadaniu uprawnień do jego sprzedaży, wprowadził A. T. w błąd co do pochodzenia pojazdu, a który był przedmiotem kradzieży,

2) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku tj. art.2 § 2 pkt 1 kpk poprzez uznanie oskarżonego za winnego dokonania czynu w oparciu o hipotezy sądu, nie poparte żadnymi wiarygodnymi i nie budzącymi wątpliwości dowodami oprócz wyjaśnień drugiego oskarżonego z postępowania przygotowawczego, art.4 kpk poprzez dokonanie ustaleń uwzględniających jedynie okoliczności przemawiające wyłącznie na niekorzyść oskarżonego z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść, art.5§2kpk poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego np. niepodjęcie żadnych działań polegających na zweryfikowaniu wyjaśnień P. L. w postępowaniu przygotowawczym i wyjaśnień złożonych na rozprawie, co stanowiłoby przesłankę przemawiającą na korzyść oskarżonego, art.7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów z jednoczesnym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez zastąpienie dowodów dowodami hipotetycznymi, którymi sąd I instancji wypełnił brakujące ogniwa w materiale dowodowym i w logice dowodu oraz poprzez pominięcie dowodów znajdujących się w aktach sprawy, a sprzecznych z przyjętym przez sąd założeniem, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu i odrzucenie przesłanek do rozpatrzenia kwalifikacji prawnej z art.292kk.

3. Na podstawie art.427 § 2 kpk i art.438 pkt 4kpk skarżąca zarzuciła wyrokowi rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz naruszenie dyrektyw wymiaru kary.

Obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej i przyjęcie, że S. L. dopuścił się przestępstwa z art. 292kk, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej na podstawie art.437§1kpk skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Wskazać należy, że apelacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art.457§2kpk, jeżeli w oczywisty sposób nie ma wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art.438kpk oraz 439kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art.440kpk. O oczywistej bezzasadności apelacji można mówić, kiedy już przy wstępnej ocenie bez konieczności dogłębnej analizy podniesionych w niej zarzutów jest oczywiste, że wskazane w niej argumenty nie są trafne.

Właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie .

Na wstępie trzeba wyjaśnić, że błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego(tzw. błąd braku), bądź z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych. W orzecznictwie trafnie się podnosi, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (patrz SN z 24 marca 1975r.II KR355/74, OSNGP 9/1995, poz. 84.). Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych nie może się ograniczać do samej odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (patrz SN z 22 stycznia 1975r. I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja obrońcy oskarżonego nie spełnia powyższych wymogów, aby można było uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za przekonywujący. Nie ma podstaw do uznania, że Sąd meriti popełnił błąd uznając za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego S. L. i P. L. z rozprawy. Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd nie uczynił tego w oderwaniu od zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, ale uznał tak w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie. Przed wszystkim trzeba stwierdzić, że Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo starannie postępowanie dowodowe, a zgromadzone dowody ocenił zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami. Również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd zawarł logiczny i przekonywujący wywód, odzwierciedlający tok rozumowania, który doprowadził go do rozstrzygnięcia zawartego w wyroku. Tym samym zawarte w apelacji zarzuty odnośnie błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art.2 §1pkt1kpk, art. 4, art. 5§2kpk, art.7kpk, jak i ujęte alternatywnie końcowe wnioski – jako pozbawione słuszności nie mogły być uwzględnione.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego wina S. L. jest bezsprzeczna. Zarzut naruszenia art.2§1 pkt 1kpk poprzez uznanie winy oskarżonego „w oparciu o hipotezy sądu I instancji, nie poparte żadnymi wiarygodnymi i nie budzącymi wątpliwości dowodami prócz wyjaśnień drugiego oskarżonego z postępowania przygotowawczego” jest chybiony. Na stronach od 5 do 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd meriti przedstawił szczegółowo i rzetelnie ocenę wyjaśnień oskarżonych i dowodów zgromadzonych w sprawie, wskazujących na winę i sprawstwo oskarżonego. Błędne jest

twierdzenie skarżącej, że Sąd oparł się tylko na wyjaśnieniach współoskarżonego z postępowania przygotowawczego. W swoich rozważaniach Sąd wskazał bowiem na dowody przemawiające za współsprawstwem S. L. tj. bardzo istotne i konsekwentne od początku i niezmiennie mimo upływu czasu zeznania A. T., który miał z oskarżonym kontakt telefoniczny i osobisty, bezpośredni kiedy oskarżony prezentował mu samochód w dniu 1 września 2010r., zapewniał o pochodzeniu samochodu od dealera z Niemiec, przedstawiał ofertę jak uprawniony do sprzedaży, prowadził negocjacje cenowe. Świadek nie miał wątpliwości co do rozpoznania głosu oskarżonego S. L.. Jego zeznania zostały potwierdzone bilingiem połączeń telefonicznych. Ponadto słusznie Sąd wskazał, że inne dowody tj. zabezpieczenie w komputerze oskarżonego zdjęcia samochodu z 15 lipca 2010r., oględziny jego telefonu, w którym posiadał zdjęcie samochodu świadczy o tym, że to oskarżony przygotowywał ofertę sprzedaży na portalu internetowym. Z kolei zeznania A. T., N. T., nagranie z kamery, analiza połączeń i logowań w zasięgu stacji (...) telefonu oskarżonego i biling połączeń telefonicznych z tego telefonu przemawia za obecnością oskarżonego w P., kiedy samochód poddawany był sprawdzeniu. W sposób logiczny Sąd meriti wykazał dlaczego te dowody potwierdzają ustalenia stanu faktycznego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd nie oparł się na hipotezach tylko na dowodach zgromadzonych w sprawie. Poza tym na stronie 6 pisemnych motywów wyroku Sąd przedstawił logiczną analizę wyjaśnień obu oskarżonych złożonych na rozprawie, w tym zmienionych wyjaśnień P. L., wykazał wewnętrzne sprzeczności w wyjaśnieniach oraz sprzeczności wzajemne między wersjami obu oskarżonych. Jednocześnie odnosząc się do zeznań A. T. i zabezpieczonych bilingów połączeń telefonicznych wykazano sprzeczność tych wyjaśnień z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W sposób logiczny i przekonujący wykazano dlaczego uznano wyjaśnienia oskarżonego L. z postępowania przygotowawczego za wiarygodne i które dowody z nimi korelują, wskazując na poparcie tych wniosków zeznania A. T., N. T., nagranie z kamery i analizę logowań telefonu, w którego posiadaniu był S. L. oraz biling połączeń. Ocena tych wyjaśnień w żaden sposób nie jest sprzeczna z zasadą wyrażoną w art. 4kpk, art. 5§2kpk, art.7kpk. Odnośnie naruszenia przepisu art. 5 § 2kpk stwierdzić należy, że jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji nie miał żadnych nie dających się usunąć wątpliwości, okoliczności czynu wynikały ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a wyjaśnienia oskarżonego podlegały weryfikacji w oparciu o te dowody. W oparciu o ten materiał kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzono logiczne wnioski. Zasada In dubio pro reo stosowana jest tylko w sytuacji, gdy powstałej wątpliwości nie da się rozstrzygnąć przy zastosowaniu reguł oceny dowodów wskazanej w art.7 kpk. Wobec tego całkowicie niezrozumiałą jest zarzut skarżącej, że Sąd nie podjął żadnych działań polegających na zweryfikowaniu wyjaśnień P. L., albowiem takiej weryfikacji dokonano w sposób prawidłowy.

Również za chybiony należy uznać zarzut przyjęcia przez Sąd „błędnej kwalifikacji prawnej czynu i odrzucenie przesłanek do rozpatrzenia kwalifikacji prawnej czynu z art. 292kk”. Dokonana subsumcja i prawnokarna ocena nie budzą żadnych wątpliwości. W uzasadnieniu na stronach 11-13 Sąd meriti uzasadnił przyjętą kwalifikację prawną czynu, prawidłowo wykazując zrealizowanie przez oskarżonego S. L. znamion przestępstwa oszustwa w stadium usiłowania. Rzeczowo wykazano zamiar oskarżonego, okoliczności wskazujące na działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czyli na współsprawstwo. Sąd na stronie 13 wykazał dlaczego nie przyjął kwalifikacji występku nieumyślnego paserstwa z art.292 kk. W sposób logiczny wykazano z jakich powodów oskarżony nie wyczerpał znamion nieumyślnego paserstwa, jakie argumenty przemawiają za błędnym wnioskiem oskarżonego, że taki czyn popełnił. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje stanowisko sądu I instancji w zakresie przyjętej kwalifikacji.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary należy stwierdzić, że również ten zarzut jest chybiony.

Wymierzając karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności Sąd I instancji brał pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art.53kk, które wykazał na stronie 13 i 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w tym okoliczności obciążające i łagodzące, właściwości i warunki osobiste S. L., w szczególności fakt jego uprzedniej kilkakrotnej karalności, sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. W ocenie Sądu ma on lekceważący stosunek do porządku prawnego i obowiązujących przepisów, że dotychczas odbyte kary niczego go nie nauczyły, a funkcje kar nie zostały w jego przypadku

osiągnięte. Sąd rozważał także czy istnieją okoliczności łagodzące i doszedł do konstatacji, że nie istnieją żadne okoliczności łagodzące. W ocenie Sądu I instancji działanie oskarżonego było zaplanowane i wyrachowane, nie było incydentalne, a jego postawa jest daleka od żalu, skruchy czy refleksji nad swoim nagannym postępowaniem. Przy wymiarze kary Sąd Okręgowy uwzględnił stosunkowo młody wiek oskarżonego i uznał, że istnieje szansa, że kolejna resocjalizacja odniesie swoje cele i dlatego orzekł karę bliżej dolnej granicy zagrożenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego kara ta jest wyważoną i sprawiedliwą i w sposób właściwy powinna spełnić oczekiwane cele w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości społeczeństwa oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Nie budzi zastrzeżeń także wymiar kary grzywny. Jednocześnie zdaniem Sądu Apelacyjnego słusznie oceniono, że nie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Warunki rodzinne oskarżonego, które powołuje w uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego nie mogą automatycznie przesądzać o zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, jeżeli w ocenie Sądu warunkowe zawieszenie nie będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym znajduje uzasadnienie w treści art. 633 kpk, art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 4 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1973r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).